

یک سرقت از نوع فرهنگی!

علیرضا رضوی

مقدمه

کارنامه صهیونیسم دربرگیرنده فجایع و زشتی‌هایی است که یکی از آنها اشغالگری، کشتار و ددمنشی است که نمونه‌هایی از آن را در این ایام در غزه و فلسطین شاهد هستیم.

ولی متأسفانه این کارنامه سراسر سیاه و جنایت از تمام ابعاد مورد توجه و دقت قرار نگرفته و چه بسا نکاتی در آن یافت شود که تنها به جسم انسان‌ها نپردازد و محور روح و انسانیت را هدف قرار داده باشد که به مراتب خطرناک‌تر از حذف فیزیکی انسان‌هاست. هجمه وسیع و سیل‌آسای وسایل ارتباط جمعی با محتوای مخرب که به درستی شبیخون فرهنگی نام نهاده شده است، هجمه‌ای است که جبهه مقاومت را به راستی به چالش کشیده و چه مبارزانی که در این هم‌اورد نامتقارن سر تسلیم فرود آورده و بی‌چاره‌گی اختیار کرده‌اند.

صهیونیسم در ناکار کردن هر تمدن درخشانی، عقبه فرهنگی آن را نشان می‌رود؛ عقبه‌ای که متأسفانه در گسترش و عمق بخشیدن به آن کم‌توجهی می‌شود و در جوامع

اسلامی بسیار آسیب پذیر می نماید.

یادداشت حاضر نمونه‌ای بسیار کوچک ولی سوزنده از هدف‌مندی یک اقدام کاملاً صهیونیستی در متلاشی کردن فرهنگ اسلامی فلسطین است؛ فرهنگی که تا پس از ضربه‌های متوالی توانست بر سر پای خود بایستد، چهار دهه از اشغالگری صهیونی گذشته بود. و اگر نبود پیام‌های رهایی‌بخش اسلام مبارز از ایران، معلوم نبود که مردم فلسطین تا چه زمانی از موهبت دارایی اصیل خود یعنی اسلام دور نگه داشته می‌شدند. ولی هم اکنون به لطف همین دارایی واقعی در جهان سرفراز به شکست صهیونیان تمام مسلح هستند.

واقعیت‌های تلخ این نبرد نابرابر، درس‌هایی است برای مبارزه اصولی و هدفمند با این دشمن اصیل؛ دشمنی که در عین توجه به توپ، تانک و موشک با هدف حذف فیزیکی، به کتاب، سی‌دی، ماهواره، اینترنت و موبایل هم با هدف تخریب معنویت و انسانیت توجه لازم و چه بسا بیشتر داشته است.

در سال ۱۹۴۸ صهیونیست‌ها برای تصاحب سرزمین فلسطین وارد مهمترین جنگ خود با فلسطینی‌ها و اعراب شدند و در گیر و دار مهمترین جنگ خود برای بقا برای نابودی فرهنگ مقابل نیز به شرح آنچه در یادداشت آمده پرداختند.

ظاهراً اتفاقاتی که در سال ۱۹۴۸ افتاده تمامی ندارد. اول فکر می‌کردیم که رژیم صهیونیستی با استناد به طرح تقسیم فلسطین مصوب ۲۹ نوامبر ۱۹۴۷ موجودیت نحس خود را در محدوده‌ای که سازمان ملل تصویب نموده اعلام کرده است. با کمی مطالعه متوجه شدیم که این گونه نبوده و زمین‌های بیشتری اشغال شده و تنها به اراضی طرح تقسیم اکتفا نکرده‌اند.

سال‌ها گذشت تا محققان آزاده‌ای ابعاد تازه‌ای از وقایع ۱۹۴۸ را برملا کردند. گذشته از کشتارهای ریز و درشت آن سال از فلسطینیان آواره، تحولات سیاسی پشت پرده کم‌کم عیان شد و توطئه‌ها برای محو موجودیت فلسطینی به هر شکل افشا گردید.

وقتی در سال ۲۰۰۶ کتاب کی لانسی یا همان تافر/موش نکنیم با سرویراستاری ولید الخالدی و همراهی تیم قوی او منتشر شد، احساس کردیم که این کتاب جمیع جنایات صهیونیستی در ۱۹۴۸ را با استفاده از منابع یهودی و صهیونیستی و تحقیقات و منابع فلسطینی گرد آورده است. اینکه ۴۱۸ آبادی اشغال و ساکنین آن کشته و یا اخراج شدند و خانه‌های آنها برای زدودن امید بازگشت کاملاً تخریب گردید و در کنار

یک گروه از صهیونیست‌ها
مأمور بودند که با مراجعه به
خانه‌های فلسطینی که صاحبان
آنها در محل حضور نداشته
کتاب‌ها را از کتابخانه‌های
فلسطینی‌ها جمع‌آوری کنند

آبادی و یا بر ویرانه‌های آن مستعمرات صهیونیستی
بنا شد، همگی در این کتاب آمده است و از نکات
مهمتر کتاب اینکه قبل از اشغال این آبادی‌ها که
بخش مهمی از تاریخ، تمدن و فرهنگ فلسطینی در
آن متبلور است، فلسطینیان به عنوان ساکنین اصلی
سرزمین فلسطین در این روستاها و مناطق عربی

چگونه زندگی می‌کرده‌اند و تعجب‌آور و چه بسا حیرت‌آور اینکه، آنقدر در کشاورزی،
دامداری، صنعت، معماری و راهسازی در سطح خود مبتکر، خلاق و خودکفا بوده‌اند که
بسیاری از ممالک متمدن در آن دوره فاقد این مدنیت‌اند. و طنز تأسف بار تاریخ اینکه
این مردم با این بن‌مایه تمدنی و فرهنگی و سطح علم و سواد محکوم به داشتن قییم تا
زمان استقلال و به عبارت صحیح‌تر اشغال می‌شوند.

در حالی که توطئه‌ای سامان یافته بود تا در دوران قیمومت، اقتصاد و جمعیت و
کشاورزی و ارتش رژیم صهیونیستی، متولد شود و پرورش یابد تا در سال ۱۹۴۸ براساس
این زیرسازی سی‌ساله اعلان موجودیت کند.

کتاب ولید الخالدی ظاهراً پایان داستان غم‌انگیز ۱۹۴۸ نیست. وقتی به این ادعا
می‌رسیم که متوجه کشف حقایق تلخ‌تر و ناگوارتری در این حوزه می‌شویم آن هم با
انتشار فیلمی به نام «سرقت بزرگ کتاب».

این فیلم که با حضور برخی یهودیان منتقد صهیونیسم و اعراب مطلع از حوادث ۱۹۴۸
ساخته شده، به این واقعیت اذعان می‌کند که در سال ۱۹۴۸ در کنار ویرانی خانه‌ها،
اشغال روستاها و کشتار و آوارگی ساکنان فلسطینی مالکیت معنوی فلسطینی‌ها نیز
با یک هدف‌گذاری خاص به یغمارفته است و کتاب به عنوان مهمترین دارایی علمی و
فرهنگی هر ملت از کتابخانه‌های شخصی فلسطینیان ربوده شده است.

سازندگان این فیلم از جمله بنی برونر، نوام نالر و اریل زاجور که ظاهراً یهودی‌اند، در
مصاحبه با چند یهودی منتقد صهیونیسم و چند عرب و فیلمبرداری از کتابخانه ملی
رژیم صهیونیستی این اثر را خلق کرده‌اند.

اینکه چرا برخی یهودیان در این اواخر به انتقاد از صهیونیسم روی آورده‌اند و مقاله
می‌نویسند، فیلم می‌سازند و همایش و تظاهرات برپا می‌کنند نکته‌ای است که باید به
آن توجه کرد ولی هدف اصلی در این مقال نیست. مهم آن است که همگان از یهودی و
عرب به یک واقعیت تلخ با استدلال و منطق پذیرفتنی اذعان می‌کنند که تاکنون مورد

هفتاد و پنج هزار فلسطینی
 ثروتمند در فلسطین که
 دارای گنجینه‌های ادبی،
 فرهنگی و مادی بوده‌اند
 تا آخرین پنی آن توسط
 یهودیان غارت می‌شوند

غفلت بوده است و آن ربودن کتاب فلسطینی‌ها توسط
 صهیونیست‌ها به ویژه در سال ۱۹۴۸ است.
 افرادی که با آنها مصاحبه می‌شود عبارت‌اند از:
 محمد بترای - عرب - ظاهراً محقق و نویسنده است.
 غدا کار می - عرب - ظاهراً محقق و نویسنده است.

گیش آمیت - یهودی

ناصر نشاشیبی - از خاندان معروف نشاشیبی و دارنده کتابخانه

یوری پالیت - یهودی - کتابدار

عزیز شحاده - عرب - کتابدار و وکیل

ایلان پایه - یهودی - از نویسندگان و محققین برجسته پست صهیونیسم

یورام نیوک - یهودی - نویسنده

علاهل هل - عرب - نویسنده

رونا سلا - یهودی - کتابدار

محمود یزبک - مورخ - عرب

حنا ابوحننا - عرب - آموزگار

فرازهایی از این فیلم

- تام سگو در کتاب خود می‌گوید:

یک گروه از صهیونیست‌ها مأمور بودند که با مراجعه به خانه‌های
 فلسطینی که صاحبان آنها در محل حضور نداشته کتاب‌ها را از
 کتابخانه‌های فلسطینی‌ها جمع‌آوری کنند.

- کتاب‌های خطی، ترجمه و اثر شاعران بزرگ در میان این کتاب‌ها وجود داشته.

- سرقت کتاب‌ها به دو شیوه فردی و سازمانی صورت می‌گرفته؛ مثلاً در شیوه فردی
 اساتید دانشگاه‌های یهودی مرتکب این عمل می‌شدند.

- هفتاد و پنج هزار فلسطینی ثروتمند در فلسطین که دارای گنجینه‌های ادبی،
 فرهنگی و مادی بوده‌اند تا آخرین پنی آن توسط یهودیان غارت می‌شوند.

- یگانی تحت امر شلومو شونامی از هاگانا مأمور جمع‌آوری کتاب بوده است.

- غارت کتابخانه‌ها به غیر از قدس در اسدود، رمله، عکا و... صورت گرفته.

- در سال ۱۹۴۸، سی هزار جلد کتاب با همکاری ارتش و دانشگاه عبری اورشلیم از

خانه‌های فلسطینی غارت شد.

- از جمله کتابخانه‌های شخصی افراد برجسته ذیل در سال ۱۹۴۸ به یغما رفته است.

هنری کتان از محله بقعه

عارف حکمت نشاشیبی از خیابان سنت پل

هانا اتالا از محله بقعه

خلیل سکا کینی از محله قطامون

و کیل سعا موسراعه

هاگوب ملیکیان از طلبیه

فرانسیس خیاط موسراعه

امیل صلاح از محله آلمانی نشین

مدرسه العماریه، جنب ایستگاه راه آهن

دجانی جنب ایستگاه راه آهن

- کتاب‌های به غارت رفته از خانه‌های فلسطینی با عنوان AP به معنی اموال

مترو که^۱ در کتابخانه‌های صهیونیستی نگهداری می‌شده و تنها در کتابخانه ملی رژیم

صهیونیستی ۵۷۸۷ عنوان تحت همین جایگاه، نگهداری می‌شود و قرار بوده است که

در صورت مشخص شدن صاحب کتاب به آنها بازگردانده شود. ولی ۶۴ سال گذشته و

از تعداد این کتب کم نشده.

- اورن و اینبرگ مدیر کل کتابخانه ملی رژیم صهیونیستی اجازه بازدید و فیلم برداری

از کتاب‌های بخش اموال مترو که را نداده است.

- رونا سلا به عنوان یک یهودی می‌گوید:

تنها یک عکس از خانواده خود در گذشته دارم و به یک نحو خود را تهی

از سابقه و تاریخ خانوادگی می‌بینم و به عبارتی هویتم مجهول است.

حال تصور کنید که چطور با دیدن این کتاب‌ها بنا بوده است که ملت

فلسطین را از سابقه و تاریخ خود تهی کنند.

- علا هل هل نویسنده عرب:

ادبیات فلسطین از دهه شصت آغاز می‌شود. در حالی که ما در دهه

بیست دارای رمان، تئاتر، سینما و هنر بوده‌ایم.

- در سال ۱۹۴۸ گنجینه‌های فلسطینی تهی و گنجینه‌های یهودی فربه گردید. خانم غذا کارمی به عنوان یک فلسطینی می‌گوید:
- پدر من در سال ۱۹۴۸ در حال تدوین یک فرهنگ بود و شما می‌دانید که برای این کار نیاز به چه کتابخانه بزرگی است و پدر من در آن سال‌ها باز حمت این کتابخانه بزرگ را برای کارش درست کرده بود که همه در سال ۱۹۴۸ به یغما رفت.
- تئاتر، چاپ، سینما از جمله علایق فرهنگی فلسطینی‌ها بود. یافا، قدس و حیفا مهمترین مراکز فرهنگی فلسطینی‌ها بود.
- در شهر حیفا کتابفروشی و مراکز فرهنگی و تئاتر داشت.
- نویسندگان، اندیشمندان، هنرمندان، شخصیت‌های فرهنگی، روزنامه‌نگاران هم در سال ۱۹۴۸ فلسطین را ترک کردند و فلسطینی‌ها یتیم شدند؛ یعنی رهبر فرهنگی نداشتند.
- ۱/۵ میلیون فلسطینی باقیمانده در اراضی ۱۹۴۸، شهروند محسوب نشدند و به رسمیت شناخته نشدند تا مؤسسات مربوط به خود را داشته باشند.
- راه‌آهن دمشق، بیروت، حیفا، یافا و قاهره نقش مهمی در اتصال فرهنگی جهان عرب داشت.
- خلیل سکاکیینی مبدع آموزش نوین فلسطین بدون آزمون و نمره بود.
- در سال ۲۰۰۹ رونا سلا مجموعه‌ای از تصاویر به یغما رفته را در قالب یک کتاب منتشر کرد.
- خلیل رساس از اولین عکاسان مقاومت بود. در سال ۱۹۴۸ استودیو عکاسی رساس را خالی کردند، آن هم در آرشیو هاگانا و ارتش اسرائیل پیدا شد.
- ناصر نشاشیبی:
- اولین بار یک استاد دانشگاه عبری اورشلیم مرا را در جریان غارت کتابخانه‌مان قرار داد که به کتابخانه دانشگاه رفته بود؛ در واقع صدها جلد کتاب در این کتابخانه بود.
- یک سند اسرائیلی:
- کتابخانه ملی اسرائیل می‌تواند به خوبی از این کتاب‌ها محافظت کند و حتی آن را به صاحبانش باز گرداند. البته اگر صاحبان آن آفتابی [!] شوند.
- ایلان پاپه:

در سال ۱۹۴۸، سی هزار جلد کتاب با همکاری ارتش و دانشگاه عبری اورشلیم از خانه‌های فلسطینی غارت شد

یهودیان به دنبال آن بودند که با حذف فرهنگ و سابقه تاریخی فلسطینی‌ها آنها را شیطان جلوه دهند. اسلام را شیطان جلوه دهند. همه این کار را کردند که هویت و تاریخ فلسطینی‌ها را محو کنند.

- در سال ۱۹۴۸ به جز سی هزار جلد کتاب که در قدس سرقت شد چهل تا پنجاه هزار جلد از یافا و حیفا جمع‌آوری گردید.
- یک عرب: آنها با این کار عرب‌ها را پست و حیوان فرض کردند.
- یک عرب: AP (اموال متروکه) یا SP^۱ (اموال مسروقه)
- با کتاب دزدی هیچ فرهنگی را نمی‌توان شکوفا کرد.
- ایلان پایه به شهردار حیفا پیشنهاد می‌دهد که یک موزه از اموال و دارایی‌ها و کتاب‌های فلسطینی‌ها در یوم‌النکبه احداث کند. در پاسخ، شهردار حیفا او را از اتاق بیرون می‌اندازد.

با تماشای این فیلم بسیار ارزنده که نتیجه تحقیق تاریخی در این حوزه است برگی دیگر از تاریخ تلخ اشغال فلسطین در حوزه فرهنگ ورق می‌خورد تا مخاطبین در یابند که هیچ فرهنگی از گزند صهیونیسم در امان نیست.
در جهت تأیید محتوای این فیلم اخیراً در قاهره همایشی با عنوان «فلسطین در دست‌نوشته‌های عربی» برپا شد. در این همایش نبیل العربی دبیر کل اتحادیه عرب اذعان می‌نماید که رژیم صهیونیستی در سال ۱۹۴۸ هشتاد هزار کتاب و دست‌نوشته این کشور را به سرقت برده و در کتابخانه‌هایش نگهداری می‌کند. وی در ادامه می‌افزاید: رژیم صهیونیستی از سال ۱۹۴۸ اقدام به سرقت این میراث فرهنگی کرده تا هویت اصلی عرب‌ها و تاریخ کشور فلسطین را پنهان کند.^۲
صهیونیست‌ها کتاب فلسطینی‌ها را غارت نکردند تا بر دانش خود بیفزایند و یا فرهنگ خود را شکوفا نمایند. سرقت کتاب توسط آنها با هدف شناخت بهتر مخالفین خود و دریافتن راه‌های بهتر ضربه زدن و زیادتر سود بردن بود؛ کاری که نتیجه منطقی استشراف توسط غربی‌ها در قالبی علمی است.

1. Stolen property.

۲. خبرگزاری دانشجویان ایران، ۱۰/۸/۱۳۹۳.

در سال ۱۹۴۸ به جز سی
هزار جلد کتاب که در
قدس سرقت شد چهل
تا پنجاه هزار جلد از یافا
و حیفا جمع آوری گردید

نمونه‌های مشابه در این خصوص در تاریخ بسیار است
چه در فلسطین و لبنان و چه ایران و ممالک دیگر.
غارت کتابخانه مؤسسه الدراسات الفلستینیه در بیروت
به هنگام اشغال آن در سال ۱۹۸۲ به قدری تلخ و ناگوار
بود که قلب شنونده از شنیدن آن به درد می‌آید. دزدیدن

کتابخانه تنها مؤسسه معتبر در حوزه مطالعات سیاسی و تاریخی و فرهنگی فلسطین
ضربه‌ای اساسی به علم و فرهنگ فلسطین بود؛ به گونه‌ای که جبران آن سال‌ها طول
کشید و مسئولین مؤسسه هر آنچه دارند، بدون سابقه و قدمت، و محصول تلاش
سال‌های پس از ۱۹۸۲ است.

کتاب دزدی سعید نفیسی که رئیس کتابخانه وقت مجلس داستان عجیب آن را در
کیهان فرهنگی ذکر کرده بود یک نمونه ایرانی از این شگرد یهودی است.^۱
هم اکنون در عصر حاضر صهیونیست‌ها با چاپ و توزیع کتاب، این صنعت را متأثر
از وجود منفعت طلب خود کرده‌اند. بزرگترین بنگاه‌های چاپ همچون نیوز کورپ در
درست مُرداک و یا توزیع و نشر کتاب در سراسر جهان توسط شرکت کتاب در دست
امثال خلیلی در امریکا، نمونه‌های قابل رؤیتی از تکاپوی پول پرستانه صهیونیستی در
عرصه فرهنگ برای گسترش سطح خود در جهان است که با پژوهش و درنگی افزون‌تر،
مصادیق فراوانی از آن می‌توان پیدا کرد.

۱. برای اطلاع از جریان کتاب دزدی سعید نفیسی از کتابخانه مجلس و جریان محاکمه وی رک: مصاحبه
عبدالحسین حائری با کیهان فرهنگی، س ۶۶، ش ۲، ص ۵-۴.
متیر عزری در کتاب خاطرات خود معتقد است که سعید نفیسی یهودی‌الاصل بوده و سفرهایی به اسرائیل داشته
و از پیشرفت‌های آن تمجید کرده است.